

стѣпи отъ законътъ, като го увѣряваше че ще стане богатъ и блаженъ. Но момакътъ не са поклати нито отъ заплашванъето, нито отъ обѣщаніята. Царьтъ покани майка му да го убѣди да направи каквото му той заповѣда, но тя като укори жестокий мъчителъ продума тѣй на сына си: „Смили са сыне, за мене майка си!“ Азъ та носихъ въ утробата си, азъ та родихъ и ссукахъ съ млѣкото си. Не дѣй за любовта ми отетжива отъ братскыйтъ си примѣръ. Не са бой отъ тогози убійца; бой са отъ Бога, къмъ Бога са обърни, отъ Бога ще приемишь награда.“ — Отъ тѣзи думы одушевенъ момакътъ извика: „Нѣма да послушамъ царьтъ, но законътъ! Послѣ като са обърнж къмъ Антиоха рече: „Ты, кръвошійца нѣма да избѣгнешъ отъ Божій гиѣвъ! ще дойде врѣме когато страданіята ще та наваратъ да исповѣдашь че си человекъ. Ако нашый родъ не бѣ съгрѣшилъ прѣдъ Бога, ный никога не быхмы паднажли въ тѣзи злины; но подирь малко Богъ умилостивенъ отъ кръвта на братьята ми и отъ моята ще стане милосърдъ къмъ нашый родъ, и намъ подирь смъртьта, която мъжественно претърпяваме, ще подари вѣченъ животъ.“ — Тогази Антиохъ ядосанъ за несполуката си уби тогози момака съ по ужасны мъкы. Най подирь смъртьта на седемьтъ сынове запечата са съ смъртьта на майка имъ; чудната и достопаметната тѣзи жена като поддръжаше мъжеството на сыноветъ си съ убѣдителны думы и гы виде да умиратъ доблестно, претърпѣ и тя жестоката смърть, и кръвта ѳ са смѣси съ кръвта на дѣцата ѳ. (Мак. в. 3.).